Историята на една вечер

Беше точно по време на летните дъждове. Вълтава започна да качва нивото си и пътуванията с излет- ните корабчета бяха спрени. Театралният кораб на братя Форман „Тайнство” ден след ден отменяше пред- ставленията си. Всеки следобед мениджър- ският екип на орга- низацията питаше ме- ниджърския екип на кораба какви са изгледите да се състои нашата, българската вечер. Отговаряха, че „засега не можем да Ви отговорим” и от двете страни се уговаряха да се чуят на следващия ден. Закупилите билети за вечерта бяха предупредени, че вечер може и да няма. Но на обявения ден, 4 юли, тя все пак се състоя.

Организирането на „Българска вечер” на кораба на братя Форман всяка година включва в уравнението на осъществяването си не една, а две неизвестни величини. Първата е дали кметството на Прага ще одобри проекта и ще отпусне средства на Българската организация. Втората е дали кметството на Прага ще одобри проекта и ще отпусне средства на театралния кораб на братя Форман за лятната му програма „Прибой”, в рамките на която се състои българската вечер. Без която и да е от благословиите „Българската вечер” ще остане на сухо. Засега, за щастие, удряме по някоя и друга от печалбите. Не мога да кажа джакпота, защото сблъскалите се с нежната истина знаят, че средствата, с които кметството разполага и отпуска, са далеч от каквото и да е подобие на джакпот. По-скоро напомнят щедра поощрителна награда, която кара групичка луди да заподскачат от радост и да се зарекат и догодина да си пъхнат главата в торбата. С което не искам да кажа, че не сме благодарни, тоест, че сме неблагодарни. Опазил ме който трябва от такова нещо! Именно тези средства осигуряват финансовата база, която покрива основните разноски и вече за втори път ни позволява да се полюшваме над Вълтава в ритъма на българската музика.

Основният човек-организатор тази година беше – ще го издам – Тодор Янков. Познавате го. Едър симпатяга с малка бохемска плитчица. Рисува портрети на Карловия мост, с което ви кара да изберете някой от другите начини да прекосите реката (ако толкова много ви се налага) защото като нищо ще ви драсне един шарж и после иди го гони! Въпросният Тодор Янков направи плаката за вечерта и разпрати поканата до приятели и познати. Посрещна изпълнителя, Пламен Ставрев, при пристигането му в Прага и всячески му съдейства за подготовката на концерта.

Пламен Ставрев е бургазлия, един от българските бардове и поети с китара. Музикант до връхчетата на пръстите си, с които говори с китарите си. Има три издадени албума и глас, който след първата част на вечерта ни събра всички по-близо, за да не би да изпуснем някоя нота и тя да се изтърколи нечута в потъмнелите води на реката.

Без ни най-малко да се затрудни и без да се усетим успя да купи всички присъстващи още в момента, в който прожекторите огряха сцената и той излезе на нея. Запя и ние се заслушахме. От време на време разказваше по някоя история и ние пак слушахме. „Ще ви разкажа една история и после ще ви изпея песента за нея. Тя е за една моя позната. В един момент от живота й се струпаха една след друга няколко трагедии и майка й ме помоли да й помогна. Взех я у нас. Всяка сутрин чувах как става в пет часа, потропва лекичко с токчета и в шест излиза да си търси работа. Мина време.

Тя си намери работа, премести се. Дълго време не се видяхме. Докато един ден се срещнахме случайно. Всичко в живота й се беше променило към добро, беше щастлива. Така се роди песента, която ще ви изпея сега: „Сутрешно момиче в сутрешния град”.

Когато вечерта напредна, екипът на кораба ни предупреди, че според договора им концертите и театралните представления трябва да приключват до 22.00 ч. С нежелание излушахме няколко последни песни и един след друг слязохме на брега и си тръгнахме.

С това приключи историята на още една българска вечер. Малко дъждовна и мокра. Весела и носталгична. Полята с нашенско вино. Увита във вълни от ноти.

Довиждане до догодина!